

EVEN VOORSTELLEN

HALLO!

Ik ben **BAS DE LANGE**. Ze zeggen dat ik hoogbegaafd ben. Op de basisschool heb ik twee klassen overgeslagen. Ik ben met mijn tien jaar eigenlijk een beetje jong om naar de brugklas te gaan, maar omdat ze me op de basisschool niets meer kunnen leren, zal ik wel moeten. Tot overmaat van ramp ben ik ook nog eens klein voor mijn leeftijd. Het spreekt dus voor zich dat ik in mijn nieuwe klas uit de toon zal vallen.

MIJN LEVENSREUK IS: Weten is niet opgewassen tegen onbenul.

EVEN VOORSTELLEN

Hoi!

Ik ben **CHARLOTTE KLEINE**. Om maar met de deur in huis te vallen: het enige wat klein aan me is, is mijn achternaam. Als kind ben ik erg ziek geweest en daardoor ben ik op de basisschool een keer blijven zitten.

Mede daardoor ben ik een stuk groter en volwassener dan mijn klasgenoten. Dat ik ben blijven zitten, wil uiteraard niet zeggen dat ik dom ben.

MIJN LIJFSPREUK IS: Doe maar gewoon, dan doe je al gek genoeg.

DE REST VAN KLAS HV1

ANNET

BRAM

CLARISCA

COEN

EDUARD

FRANK

JAN

LOUREN

MARGRET

MARION

MARTINE

MEREL

NADINE

PATRICK

SANDER

SANNE

WILCO

ZOË

1. NAAR DE BRUGKLAS

'Bas, wakker worden! Vandaag is de grote dag!'

Bas is al minstens een uur wakker maar doet net alsof hij zijn moeder niet hoort. Hij heeft helemaal geen zin om op te staan, zeker vandaag niet.

Een grote dag, hoe komt mama erbij.

Zonder kloppen komt zijn moeder zijn slaapkamer binnen en trekt de gordijnen wijd open. 'Kom op, joh! Het is tijd om op te staan.'

Bas knippert tegen het felle zonlicht, dat precies op zijn kussen schijnt. 'Mogen de gordijnen weer dicht?' vraagt hij. 'Ik voel me niet lekker.'

Zonder aan Bas' verzoek gehoor te geven, gaat mama bij hem op bed zitten.

Met haar hand woelt ze door zijn warrige haardos.

'Ik kan me best voorstellen dat je als een berg opziet

tegen vandaag', zegt ze. 'Maar je zult zien dat het allemaal meevalt.'

'Daar geloof ik niets van!'

'Er is maar één manier om erachter te komen wie van ons gelukkig heeft', zegt mama.

'Door naar school te gaan, bedoelt u.'

'Precies! En aangezien de tijd niet stilstaat, moet je nu als een ha-
zewind je bed uit komen!'

Hoewel hij nog steeds geen zin heeft om op te staan, schiet Bas in de lach. Hij ziet het helemaal voor zich.

'Maar ik heb echt geen zin om naar school te gaan', zegt hij terwijl hij rechtop gaat zitten. 'Zeker niet met dit mooie weer.'

'Kom op, zeg! Vind je zelf ook niet dat je lang genoeg vakantie hebt gehad?'

'Wat mij betreft kan de vakantie niet lang genoeg duren.'

'Daar meen je niets van. Vorige week zat je nog te klagen dat je niets te doen had.'

'Maar toen regende het!'

'Ja, en vandaag schijnt de zon. Wees blij dat je niet door de regen naar school hoeft te fietsen.'

'Mam! klinkt de stem van Bas' zusje Denise vanaf de overloop. 'Wat moet ik vandaag aantrekken?'

'Je kleren liggen op de stoel naast je bed.'

‘Ja, maar die wil ik niet.’

‘Je hebt niets te willen’, roept Bas in zijn moeders plaats.

‘Zo is dat’, knikt mama. ‘Maar dat geldt ook voor jou, Bas. Ga je maar vlug douchen. Ik ga het ontbijt klaar-maken. We eten over een kwartier.’

Bas beseft dat verder protesteren zinloos is. Met tegenzin zwaait hij zijn benen uit bed en sjoekt naar de badkamer. De knoop in zijn maag probeert hij te negeren.

Twintig minuten later zit de hele familie aan het ontbijt. Alleen papa is al naar zijn werk.

‘Heb je zin om naar de middelbare school te gaan?’ vraagt Irma. Ze is een jaar ouder dan Bas en gaat naar groep 8.

‘Wat mij betreft ruilen we’, zegt Bas.

‘Ik snap werkelijk niets van jou’, zegt mama. ‘Je hebt een heel jaar lang lopen klagen dat je je op school suf verveelde.’

‘Waarschijnlijk doe ik dat in de in de brugklas ook.’

‘Waarom ga je niet meteen naar de universiteit?’ plaagt Irma.

Bas gaat er wijselijk niet op in. Hij ziet het al voor zich.

'Ik kan me best voorstellen dat je ertegen opziet, zo'n eerste dag naar je nieuwe school, komt mama hem te hulp. 'Per slot van rekening is het niet niks om met je tiende al naar de brugklas te gaan.'

'Volgens mij ben je er emotioneel nog niet aan toe,' zegt Irma wijs.

'Ik wel, maar de rest van de klas niet.'

Bas haalt een verfrommeld briefje uit zijn zak, strijkt het glad en zegt: 'Ik heb een lijstje gemaakt met alle bijnamen die ze voor me gaan gebruiken. Ik weet zeker dat ik ze binnen een week allemaal minstens één keer te horen krijg.'

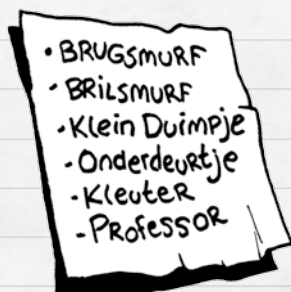
'Lees eens voor!' zegt Denise.

'Ik kijk wel uit. Dan gaan jullie me ook zo noemen.'

'Waarom pak je het dan?' wil Denise weten.

'Weet ik veel!' Vlug stopt Bas het papier terug in zijn broekzak. Eigenlijk hoeft hij het helemaal niet voor de dag te halen, want hij kent het lijstje uit zijn hoofd. Met een diepe zucht propt hij een stuk brood in zijn mond. Op dagen zoals deze zou hij dolgraag willen dat hij wat minder slim was.

Na het eten, als hij zijn broodtrommel en appel in zijn

spiksplinternieuwe rugzak stopt,
aait zijn moeder hem over zijn
hoofd.

'Niet doen!' roept Bas verschrikt.
'Het heeft me heel veel moeite
gekost om het
in model te krijgen!'

'Sorry, hoor!' Met een vies gezicht loopt zijn moeder
naar de kraan en doet overdreven veel zeep op haar
handen. 'Volgens mij heb je een halve pot gel in je
haar gesmeerd.'

'Overdrijven is ook een vak', lacht Bas. 'Maar nu moet
ik weer helemaal opnieuw beginnen.'

'Je haar zit prima, hoor!'

Bas gaat er niet op in. Vlug loopt hij naar de spiegel
in de gang om te controleren hoe erg de schade is.
Haastig zet hij alle plukjes die door zijn moeder zijn
platgedrukt weer rechtop.

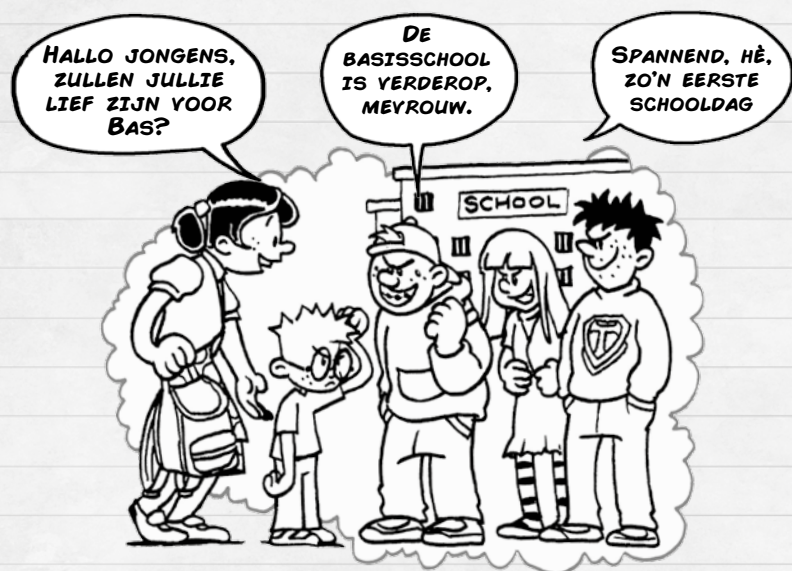
Het scheelt minstens twee centimeter, denkt hij. En
als je zo klein bent als ik, is dat mooi meegenomen.

'Je moet echt gaan, Bas!' roept mama vanuit de keu-
ken. 'Straks kom je nog te laat op de eerste dag.'

Geschrokken kijkt Bas op zijn horloge. Mama heeft
gelijk, hij moet opschieten!

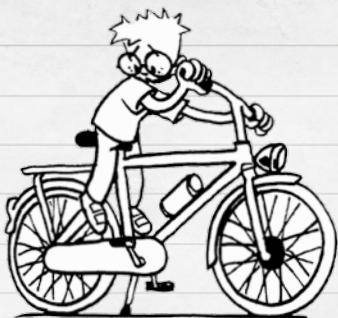
Maar ik wil echt niet! denkt hij. Waarom mag ik niet
thuis studeren, achter de computer? Ik weet zeker
dat ik op die manier veel meer leer dan op school.

'Hier is je schooltas', onderbreekt mama zijn gedachten. 'Ga maar gauw. Of heb je liever dat ik je breng?' 'Brengen? Dat nooit! Dan weet ik zeker dat ik de komende maanden geen leven heb!'

Bas heeft het gevoel dat hij minstens vijf kilo lood in allebei zijn schoenen heeft als hij naar de schuur sloft.

De school ligt helemaal aan de andere kant van de stad en omdat hij elke dag een heel eind moet fietsen, heeft hij van zijn ouders een nieuwe fiets gekregen. Het vervelende is dat het nog steeds een kindermaat is. Hij heeft wel een gewone fiets geprobeerd, met het zadel op de laagste stand, maar daarop kon

hijs met geen mogelijkheid bij de trappers.

Uiteindelijk hebben ze een stoere kleinere fiets uitgekozen, maar het is en blijft een kinderfiets.

Als hijs de schuur uit komt, ziet hijs dat zijn moeder en zusjes voor het raam staan om hem uit te zwaaien.

Niðdig duwt hijs zijn fiets de brandgang in. Was ik maar niet zo slim, denkt hijs somber. Dan duurde het nog twee jaar voordat ik naar de brugklas hoefde. Maar dan schudt hijs zijn hoofd. Nog twee jaar basisschool is ook geen optie. Hijs heeft zich de afgelopen jaren al genoeg verveeld.

Ik moet gewoon door de zure appel heen bijten en me niets van mijn klasgenoten aantrekken, bedenkt hijs. Al mijn klasgenoten zijn dan wel een paar jaar ouder, maar zeker niet wijszder dan ik. Ik zal me door niemand op de kop laten zitten!